

Sygn. akt II UK 93/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Bogusław Cudowski
SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku W. Sp. z o. o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego P. O.
o wydanie zaświadczenia A1,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 24 września 2015 r. zmienił wyrok Sądu
Okręgowego w W. z 27 października 2014 r. i oddalił odwołanie skarżącej Spółki z

o.o. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 17 czerwca 2013 r., odmawiającej wydania zaświadczenia A1, potwierdzającego podleganie ubezpieczeniom społecznym w kraju zainteresowanego P .O. za okresy zatrudnienia we Francji od 14 maja do 28 października oraz od 5 listopada do 21 grudnia 2012 r.

W sprawie znaczenie miały przepisy rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (...) oraz rozporządzenia nr 987/2009 r. z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004.

Sąd Okręgowy stwierdził, że decyzja była nieprawidłowa, gdyż spełnione były przesłanki podlegania zatrudnionego ustawodawstwu krajowemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W szczególności nie było konieczne osiągnięcie przez wnioskodawcę aż 25% obrotu w Polsce, gdyż nie jest to kryterium przesądzające o tym, że skarżąca nie prowadziła znaczącej działalności w kraju.

Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację organu rentowego i stwierdził, że przepisy wskazanych rozporządzeń wyraźnie wymagają osiągnięcia przez płatnika obrotu w kraju na poziomie co najmniej 25%, by móc zostać uznanym za pracodawcę zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego w którym ma siedzibę, a w konsekwencji by móc zgłosić pracowników do ubezpieczenia w polskim systemie. Sąd Apelacyjny wskazał na wyroki Sądu Najwyższego w sprawach o prawie identycznych stanach faktycznych - sprawy z 4 czerwca 2014 r. o sygn. II UK 550/13 i II UK 565/13. Podkreślono, iż 25% obrotu stanowi kryterium racjonalnie sprawdzające czy pracodawca prowadzi znaczną część działalności w kraju, w którym ma siedzibę. Wyjątek powinien być oparty na racjonalnej podstawie. Wymaganie takie jest aktualne szczególnie w odniesieniu do agencji pracy tymczasowej, jaką jest wnioskodawca. Zainteresowany był zatrudniony wyłącznie w celu wykonywania pracy we Francji. Spółka nie osiągała w kraju wymaganego obrotu w kraju, przy czym działalność ogranicza się do zarządzania wewnętrznego i czynności administracyjnych. Zainteresowany był *de facto* pracownikiem pracodawcy francuskiego. Nie upoważnia to do przyjęcia, że spółka prowadzi w kraju znaczącą część działalności. W takiej sytuacji i na gruncie regulacji dotyczących właściwego ustawodawstwa,

kryterium osiąganego obrotu jest istotne. Decydujące znaczenie ma osiągnięcie określonego obrotu w kraju (25%). Warunek ten nie był spełniony i dlatego zainteresowany nie podlegał w spornym okresie polskim ubezpieczeniom społecznym.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie: I. prawa materialnego – art. 11 ust. 2 lit. a i art. 12 rozporządzenia nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. oraz art. 14 ust. 1 i 2 i art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 z 16 września 2009 r., a także ust. 1 akapit 5 Decyzji nr A2 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego z 12 czerwca 2009 r. dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia nr 883/2004 poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie, w wyniku czego niezasadnie przyjęto, że spółka w spornym okresie nie prowadziła normalnej działalności w Polsce, czego następstwem było przyjęcie, że zainteresowany nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych; II. prawa procesowego: 1) art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę dowodów w odniesieniu do okoliczności, czy wnioskodawca prowadził normalną działalność, polegającą na uznaniu, że zatrudnienie 1/3 pracowników na terenie kraju wskazuje na brak prowadzenia znaczącej działalności w Polsce; 2) brak ustalenia okoliczności istotnych dla rozpatrzenia sprawy polegający na: - zaniechaniu ustalenia proporcji obrotów osiągniętych przez wnioskodawcę w Polsce oraz w kraju delegowania pracownika; - zaniechaniu przeprowadzenia „pogłębionej analizy” stanu sprawy wymaganej przez Praktyczny poradnik w sytuacji braku osiągnięcia w państwie delegującym ok. 25% obrotów. Wbrew wyraźnemu nakazowi Praktycznego Poradnika, który jest jedynym źródłem kryterium 25% obrotów, Sąd oparł rozstrzygnięcie wyłącznie na stwierdzeniu, że wnioskodawca nie osiągnął obrotów wymaganych przez Praktyczny Poradnik. Sąd nie dokonał żadnej dalszej analizy okoliczności sprawy. Nie tylko nie rozpatrzył okoliczności dotyczących specyfiki działalności skarżącego, ale nie wypowiedział się nawet co do spełnienia innych wymienionych w przepisach prawa europejskiego przesłanek uznania działalności prowadzonej w danym państwie za znaczącą. W szczególności Sąd dokonując porównania obrotów w Polsce i za granicą nie uwzględnił różnic siły nabywczej pieniądza i różnic wynagrodzeń co jest niezbędne dla oddania rzeczywistych proporcji działalności wnioskodawcy w kraju i poza nim;

3) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. polegające na niedostatecznym wskazaniu w uzasadnieniu wyroku faktycznych i prawnych podstaw rozstrzygnięcia, co uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу i przesłanek decyzji Sądu. Wskazał jedynie na brak osiągnięcia przez wnioskodawcę określonych obrotów w Polsce, natomiast całkowicie zaniechał omówienia w wyroku wyników „pogłębionej analizy” wymaganej obligatoryjnie przez przepisy Praktycznego Poradnika, na którym Sąd Apelacyjny opierał swój wyrok (w szczególności nie wypowiedział się odnośnie spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek przewidzianych przez przepisy prawa europejskiego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Apelacyjnego ma swoje racje, jednak podlega uchyleniu wobec kontrowersji w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Dla adresata prawa ważna jest jednolitość orzecznictwa. Chodzi więc o wykładnię i stosowanie prawa, które powinny być jednakowe w takich samych sprawach (stanach faktycznych i prawnych).

Sąd Najwyższy przedstawiał już określoną wykładnię prawa w takich samych sprawach z udziałem tego samego wnioskodawcy. Powiedziano wszak wyraźnie, że agencja pracy tymczasowej, delegująca zatrudnianych pracowników do pracy za granicą, może być uznana, za pracodawcę zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzaniem wewnętrznym na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, czyli w rozumieniu przepisów rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (art. 12 ust. 1) oraz nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji zabezpieczenia społecznego (art. 14 ust. 2), przy czym ocena w tym zakresie powinna uwzględniać wymagany obrót z prowadzonej działalności, osiągany w kraju delegowania na poziomie 25% całego jej obrotu (wyrok Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2014 r., II UK 565/13). Zapoczątkowało to pewną zgodną linię orzecniczą (sprawy II UK 550/13, II UK 32/14, II UK 69/14, II UK 84/14, II UK 85/14). Jednak było też stanowisko przyjmujące, że obrót nie jest kryterium

przesądającym, bo Sąd powinien rozważyć wszystkie istotne kryteria (sprawy II UK 388/09, I UK 1/10, II UK 170/13). Rozbieżność ta wywołała pytanie skierowane do składu powiększonego (III UZP 5/15), jednak ostatecznie Sąd Najwyższy wydał wyrok 18 listopada 2015 r., II UK 100/14, w składzie siedmiu sędziów w sprawie ze skargi pozwanego organu rentowego, wynikłej z wniosku W. z udziałem zainteresowanego Z. W.. Sąd Najwyższy stwierdził, że w celu ustalenia, iż przedsiębiorstwo prowadzi normalną działalność (w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; Dz.Urz.UE L 166 z 30.04.2004 r., s. 1), czy też znaczną część działalności innej niż zarządzanie wewnętrzną (w rozumieniu art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; Dz.Urz.UE L 284 z 30.10.2009 r., s. 1) należy uwzględniać wszystkie kryteria charakteryzujące jego działalność oraz charakter przedsiębiorstwa delegującego. Wybór kryteriów powinien być dostosowany do konkretnego wypadku. Ocena ta powinna mieć charakter całościowy, a zatem stanowić ogólny wniosek wynikający z rozważenia wszystkich przyjętych kryteriów. Z uzasadnienia wyroku wynika, że kryterium obrotu nie jest warunkiem bezwzględnie przesądzającym, bo należy uwzględniać wszystkie kryteria. Porównywanie skali działalności w państwie siedziby i państwie miejsca wykonywania pracy przez pracownika delegowanego ma jedynie znaczenie pomocnicze.

Wnioski z powyższego są następujące. Z uwagi na rangę składu Sądu Najwyższego, który wydał wyrok 18 listopada 2015 r., II UK 100/14, należy aprobować przyjętą w nim wykładnię. Chodzi o to, że wartością podstawową jest jednolitość orzecznictwa w takich samych stanach faktycznych i prawnych. Jednolitość i stabilność orzecznictwa jest w państwie prawa wartością konstytucyjną (art. 1 pkt 1 ustawy z 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym w związku z art. 2 i art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Innymi słowy wykładnia prawa nie powinna pomijać wykładni prawa przyjętej w wyroku z 18 listopada 2015 r.

Oznacza to, że brak 25% obrotu w kraju i argumentacja Sądu Apelacyjnego, że pozwana różni się od zwykłego przedsiębiorcy, zatrudniającego i delegującego

pracowników do pracy za granicą, nie wystarczają do utrzymania wyroku. Również ten ostatni aspekt nie został pominięty w wyroku z 18 listopada 2015 r., II UK 100/14 i nie przeważał na rzecz poglądu o braku znaczącej działalności w kraju.

Kwestie materialnoprawne decydują więc w sprawie. Ich rozważanie przez Sąd Najwyższy w składzie powiększonym tłumaczy też, dlaczego nie jest konieczne wystąpienie z pytaniem do Trybunału Sprawiedliwości o wykładnię prawa.

Natomiast zarzuty procesowe skargi nie są uprawnione z następujących przyczyn. Pierwszy, gdyż art. 233 § 1 k.p.c. ze względu na ograniczenie z art. 398³ § 3 k.p.c. nie może być podstawą zarzutu skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 2014 r., I UK 397/13, LEX nr 164926 i wskazane w nim orzecznictwo). Zarzut drugi procesowy jest niepełny, gdyż nie podaje przepisu, który miałby zostać naruszony (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przykładowo, jeżeli zarzuca się brak ustalenia okoliczności istotnych dla rozpatrzenia sprawy, to zarzut może odwoływać się do art. 217 § 3 k.p.c. Tego jednak brak. Podobna ocena odnosi się do zarzutu trzeciego, gdyż przesłanki rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego (faktyczne i prawne) są jasne. Czym innym jest zarzucane „niedostateczne wskazanie w uzasadnieniu wyroku faktycznych i prawnych podstaw rozstrzygnięcia”. Jeżeli Sąd zaniechał określonych ustaleń i ocen, to nie mógł podać ich w uzasadnieniu wyroku. Wówczas właściwe mogą być inne zarzuty podstaw kasacyjnych i dlatego zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. ich nie zastępuje.

Z tych motywów, mając na uwadze także szereg innych orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy w tożsamyh sprawach, w których uwzględnia się racje skarżącej w sporach temporalnie bliskich, orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.).